

»Z Lipov v
cvetačo
sprtolejtje«

STR. 3

Küpci aj
vsigdar

zadovolni

baudejo

STR. 6

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 12. maja 2016 ☀ Leto XXVI, št. 19

»NALIJMO SI ČISTO VODAU«

Gestejo lidgé, šteri nam pošilajo glas od vnaugo-vnaugo lejt nazaj. Gestejo lidgé, šteri nam s svojim žitkom svedočijo, kak moremo živeti kak dobre peršone. Gestejo lidgé, šteri eške dugo po svojoj smrti povezüjejo lidi, prejk rosagov pa prejk kontinentov. Eden od takši je *sveti Martin*, šteri se je djenau pred 1700 lejtami naraudo v Savarii, ali kak se gnes zové, Somboteli.

Nad malim ramom, gde je sodakov sin na svejt pridjauko, gnes stogi lejpa cerkev. Letošnjo leto pa je po cejloj Evropi Martinovo leto, eške bole pa v Somboteli. V Božoj iži, nej daleč od sombotelskoga placa, so letos gorprijali že več kak šeststau prauškarov, med njimi dvestau iz Slovenije.

Po navadi pridejo slovenski Boži pautniki z ednim busom, depa takšo je že tó bilau letos, ka so pred Martinovov cerkovov parkerali trgé avtobusi, šteri so pripelali več kak stau štirideset vörniov iz Slovenije. Med flajsnimi organizatorami prauškarski poti najdemo slovenskoga frančiškanskoga *patra Petra Lavriha*, šteri je na konci aprila že drugič pripelo slovenske Bože pautnike.

»Mi smo člani Društva padašov svete Dežele (Szentföld), štero deluje že 25 lejt. V Sloveniji mamó več kak gezero kotrig« - pripovejda predsednik društva pater Peter pa cujdeje: »Tistoga

Slovenski prauškarge na gausti napunijo Martinovo cerkev. (Na malom kejpi) Pater Peter Lavrih, šteri organizera dosta praušk za Slovence.

davnoga leta smo odišli na prauško v Jeruzalem pa eške gnes je naš ciu gorpoiskati sveta mesta po Evropi pa svejti. Zdaj smo na pauti že tri dni: v češkom Velehradi smo se poklonili svetomi Metodi, v slovaški Košicaj (Kassa) svetoj Elizabeti Vogrskoj, naš najvekši ciu pa je *sveti Martin* v Somboteli.«

Prauškaram je pater Peter slüžo lejpo sveto mešo v obnovlenoj Martinovoj cerkvi. Kak je v svojoj predgi tapravo, takše svetnike je vöodebro za tau paut, šteri so dosta pomagali Slavom pri kršćanjskom žitki. Židauve je prej v zgodovini vküpdržalo Sveto pismo, šteroga smo pa Slovenci dugo nej meli v svojom

geziki. V cajtaj pred slovensko Biblijo so slovenskomi narodi največ moči dali svetniki, ga vküpdržale Bože poti. Metod je dau Slavom gezik, Elizabeta dobrodelnost, Martin pa svojo peldo za žitek. Slejdnji má prej sploj dosta cerkva po Slovenskom, Slovenci ga na veuko držijo.

Martinovi prauškarge v Somboteli radi večglasno spejvajo, ka se celau vidi domanjomi plebanoši *Jánosi Schauer-manni*: »Slovenci so sploj prisrčni lidgé, trnok rad je mám pa sem veseli, če pridejo. Ge slovenski ne razmej, depa rad čüjem njino molitev pa čüdovitno spejvanje. Slovence dosta vse briga pa glopko vörjejo v Bogá.«

Gda pridejo v Sombotel slovenski prauškarge, na Marijin oltar vsikdar vödejejo prčec s slovenskim napisom »Hvalite Gospoda vsi narodi«. Toga so vidli vsi prauškarge, šteri so tau paut prišli s krajine Dolenjske ino Ljubljane. »Mi smo iz fare svetoga Lenarta iz Novoga mesta. Sploj smo radi, ka smo gorpoiskali svetnike, šteri so važni za Slovence. Na Dolenjskom se dosta moški zové Martin, pa je té patronuš sploj prilübleni« - je pripovejda Cilka Smolič. Predsednik Društva padašov poti svetoga Jakoba v Sloveniji *Metodij Rigler* pa je tapravo: »Z ženau sva bila v Somboteli že pred 15 lejtami. Gnauk

sva pa bila vküper na simpoziji v Slovenskoj Bistrici, gde so o Martini gučali čednjaki s cejloga sveta. Pri nas je bila šega, ka so po Martinovoj evropskoj pauti postavljali pa blagoslavlali stopaje svetnika. Večkrat sva cujbila.«

Pater Peter Lavrih je povödo, ka takše prauške nas včijo ovak gledati na Martina. »Nej sta samo vino pa gaus, v prvom redej je un biu dober človek. Biu je dober pastér svojoj čredi, pa pelda za vörvanje v Kristuša. Zatok moramo popraviti naš kejp o njem.« Organizator vnaugi praušk je eške tapravo: »Kristjani smo vseposedik doma, depa nindrik nej zacementérani. Smo na pauti, ka je naš ciu nebeska domovina. Štacije na prauškaj moremo razmiti kak stüdenca, gde si nalejemo čisto vodau, gratamo krepki pa démo dale.«

Martinovi prauškarge si leko po meši eške poglednejo razstavo o svetniki, gde vse piše v slovenskom geziki ranč tak. Cerkev v Somboteli pa de letos eške dosta Boži pautnikov vidla, med njimi Slovence. Kak domanji plebanoš gospaud János pravi: »Samo tak leko dobro doživémo pa svetimo tau jubilejno leto, če vsikši najde, kak leko grata püšpek sveti Martin njegov dühovni voditeu pa vodnik.«

KRATKO POROČILO ZVEZE PRED OBČNIM ZBOROM

Zveza Slovencev na Madžarskem bo imela 20. maja občni zbor, zato objavljamo kratko poročilo predsednika o delovanju Zveze v letu 2015.

Zveza Slovencev na Madžarskem je tudi v letu 2015 nadaljevala vrsto aktivnosti v skrbi za naš narodnostni obstoj. Koordinirali smo delovanje kulturnih skupin, organizirali smo različne programe za porabske otroke, sodelovali smo z drugo krovno organizacijo, Državno slovensko samoupravo, in lokalnimi ter slovenskimi samoupravami. Največ priznanj v okviru naše krovne organizacije si zaslužijo porabske kulturne skupine, kar je predvsem zasługa približno 120 članov v 9 kulturnih skupinah in njihovih mentorjev. Gre za ljubiteljsko kulturno dejavnost in skupine, ki ob ohranjanju ljudske kulture ter ustvarjanju kulturnih vrednot prispevajo tudi h krepitvi jezikovne identitete in narodne zavesti Slovencev na Madžarskem. Kulturne skupine so v lanskem letu imele približno 70 nastopov na Madžarskem in v Sloveniji. Ob tem smo še imeli vrsto odmevnih prireditev na Madžarskem in v tujini. Naštel bom samo najbolj pomembne:

- 8. februar – Slovenski kulturni praznik v Monoštru, na katerem je o pomembnosti praznika spregovoril odranski župnik Lojze Kozar, ml.
- Februarja smo začeli tečaj slovenskega jezika za začetnike v Slovenskem domu.
- 17. februarja smo oživili pustne šege v porabskih vaseh.
- 20. februarja smo priredili kulturni večer na Gornjem Seniku.
- 26. februarja smo predstavili knjigo Milana Vincetiča z naslovom *Lebdeča prikazen*.
- 6. marca smo gostili svetovno znanega zamejskega pisatelja in pesnika Borisa Pahorja.
- 13. marca je reporterka Radia Monošter, Margita Mayer Gašpar, v Sombotelu prejela

Pavlovo spominsko plaketo.

- 17. april – predavanje v Slovenskem domu z naslovom *Živela sem med Amiši*.
- 17. aprila (še isti dan) je državni sekretar Miklós Soltész z Ministrstva za človeške vire obiskal Slovenski dom v Monoštru.
- 25.-26. aprila so Porabski Slovenci gostovali pri Slovenskem kulturnem društvu Bazovica na Reki, na Hrvaškem.
- 22. maja je naša organizacija imela 7. volilni občni zbor v Slovenskem domu.
- 29. maja 2015 je v Pečarovcih nastopila Gledališka skupina Nindrik-indrik na 9. festivalu skečev, kjer so igralke sprejele tudi priznanje Prefrigani zgrebaš za najboljšo stransko vlogo.
- 7. junija je Komorni pevski zbor ZSM Monošter praznoval 10. obletnico svojega delovanja.
- 25. junija smo podpisali štiristranski sporazum o sodelovanju z županijsko skupščino.
- 2. julija smo se udeležili Vseslovenskega srečanja v Ljubljani.
- 18. julija smo organizirali srečanje Porabskih Slovencev v Andovcih.
- Od 8.-16. avgusta smo izvedli XIV. Mednarodno likovno kolonijo v Monoštru.
- 22. avgusta je FS ZSM Gornji Senik praznovala 30. obletnico svojega delovanja.
- Od 23.-28. avgusta smo organizirali 45. Mednarodno likovno kolonijo mladih v Slovenskem domu v Monoštru.
- 4. septembra smo pred kulturnim centrom odkrili spomenik v spomin slovenskim porabskim pregnancem na Hortobágy.
- 10. oktobra je Slovensko društvo v Budimpešti praznovalo 25. obletnico svojega delovanja.
- 17. oktobra smo organizirali

li skupaj s Porabskim kulturnim in turističnim društvom Andovci prireditev »Vrajža nauč«.

- 8. novembra smo imeli najpomembnejšo prireditev, 25. jubilej Zveze Slovencev na Madžarskem.
 - Decembra so imeli božične koncerte naši pevski zbori.
- Ob tem smo bili soorganizatorji 11. mednarodnega kolesarskega maratona, filmskih in

literarnih večerov, organizirali smo jezikovni tečaj ter likovne razstave v kulturnem centru. Ob kulturnem dogajanju smo imeli bogato in pestro politično življenje. Naša organizacija je organizirala 7. volilni občni zbor, na katerem smo izvolili novo vodstvo ter predsednika. Novembra je Zveza Slovencev aktivno sodelovala na XV. seji slovensko-madžarske mešane komisije. V letu 2015 so nas večkrat obiskali najvišji politiki iz matične države Slovenije in iz Budimpešte, med drugim nas je večkrat obiskal Gorazd Žmavc, minister za Slovence v zamejstvu in po svetu, župan mestne občine Murska Sobota ter župani občin z Goričkega. Pri našem delu smo sodelovali in izkoristili pomoč Veleposlaništva RS v Budimpešti in Generalnega konzulata RS v

Monoštru.

Za razvoj in obstoj naše skupnosti je pomembno tudi gospodarstvo. Razvojna agencija Slovenska krajina uspešno vodi evropske projekte in je končala tudi projekt izgradnje vzorčne kmetije s pomočjo RS.

V Hiši jabolk in na Vzorčni kmetiji smo imeli vrsto prireditev, ki zagotovo pozitivno vplivajo na razvoj gospodar-

stva v Porabju. Na Vzorčni kmetiji so se srečali tudi državni predsedniki Republike Slovenije, Avstrije in Madžarske.

Tudi v lanskem letu smo nadaljevali založniško dejavnost naše organizacije. Tednik Porabje redno izhaja in je edini slovenski časopis na Madžarskem, ki v maternem jeziku informira Slovence na Madžarskem o delovanju naših organizacij in društev. Tudi lani smo izdali letopis Porabski koledar 2016 in skupaj z založbo Franc-Franc iz Murske Sobote knjigo Ferda Godine z naslovom »Vaške slike«.

V vodstvu Zveze se ves čas zavedamo pomena narodnostnih šol in vrtcev pri ohranjanju maternega jezika. Za osnovnošolce smo organizirali likovno kolonijo, za malčke pa gledališke predstave. Ob kulturi in politiki so po-

membna tudi ostala področja. Tudi šport je pomemben dejavnik našega življenja. Športna društva v Porabju so zaključila uspešno sezono, mladi športniki so se udeležili 39. mednarodnega športnega srečanja mladih slovenskih športnikov iz obmejnih dežel v Brežicah.

V letu 1998 predani Slovenski hiši v Monoštru smo, kljub določenim gospodarskim težavam, tudi lani nadaljevali z našo vsestransko dejavnostjo. Imeli smo vrsto odmevnih prireditev in konferenc in tako smo v naši regiji postali pomemben kulturni faktor. Delovanje kulturnega centra je pomembno tudi iz gospodarskega vidika, saj nudi delovna mesta Porabskim Slovincem, ob tem pa gotovo vpliva na ohranjanje slovenskega jezika in kulture ter na krepitev narodnostne zavesti. Na seji Slovensko-madžarske mešane komisije smo dosegli, da bosta Vladi RS in Madžarske finansirali obnovo Slovenskega kulturnega centra. Sanacijo lahko začnemo že zdaj spomladi in predvidoma končamo do konca leta.

Zveza Slovencev na Madžarskem je tudi v letu 2015 uspešno sodelovala s slovenskimi političnimi in kulturnimi institucijami, predvsem z Uradom za Slovence v zamejstvu in po svetu, z Javnim skladom za kulturne dejavnosti RS, z Olimpijskim komitejem Slovenije, z občino Murska Sobota, z občinami na Goričkem in z madžarsko narodno skupnostjo v Prekmurju. Na Madžarskem uspešno sodelujemo z Državno slovensko samoupravo in našo zagovornico v madžarskem Parlamentu.

Prepričan sem, da smo kljub vsem težavam tudi v prejšnjem letu uresničili naše cilje ter izvedli naše programe in s tem okrepili našo majhno narodnostno skupnost.

Jože Hirnök
predsednik ZSM

»Z Lipov v cvetačo sprtolejtje«

Tak se je zval program Kulturno-prosvetnega društva Lipa s primorskega Šempasa, šteroga

je začnilo z Zdravljicov, slovenskov himnov, dale pa smo pod taktirkov *Jelke Bajec Miku-*

Mešani pevski zbor je v več kot enournem programu nastopil dvakrat

so 30. aprila nutpokazali v konferenčni dvorani varaškoga Slovenskoga doma. Dva kedna prva so v njinoj vesi gorstaučili člani MePZ Avgust Pavel z Gorenjoga Sinika, zdaj pa je z vesnic nej daleč od veukoga varaša Nova Gorica v Porabje pripotovalo kauli 50 ljudi, med njimi dosta pesmarov, goslarov pa gledališčnikov.

letič čuli slovenske ljudske pa umetne pesmi. Lepau je bilau poslūšati štiriglasno spejvanje. Z veukim avtobusom sta v Porabje pripotovali dvej pesmarci Vokalno-instrumentalne skupine Kresnice. Na kitaro je igrala pa spejvala *Matejka Černe*. »Že dvajsti lejt vkūper spejvamo, zveksoga slovenske ljudske pesmi pa slagere. Mamo velki

Gostje iz Šempasa in Spominčice pred slovenskov izžov v Sombotelu

»Naše društvo je staro že 33 lejt, depa zmejs smo malo gorenjali. Zdaj brezi pavze delujemo 16 lejt« - nam je pripovedjo predsednik društva, vsikdar nasmejani *Srečko Mesarič*. »Začnili smo z moškimi zborom, depa smo meli premalo moškov. Te smo dale spejvali vkūper z ženskami, mejšani pevski zbor mamo že več kak 15 lejt.«

Té primorski zbor je tistoga večera rejsan lepau spejvo. Vse se

repertoar. Največkrat gorstaučimo v domanjoj krajini, depa dostakrat spejvamo Slovencom v tihinski rosagaj ranč tak. Nej davnik smo bili v *Düsseldorfu*, zdaj pa viupamo, ka mo s svojimi pesmimi ogrejli srca lidam v Porabji« - je povödala *Matejka Černe*, štera je s svojov kolejgarcov zaspejvala tri pesmi.

»Naša gledališka skupina se zove ŠOOV, vejpa so člani z vesnic Šempas, Osek, Ozeljjan

pa *Vitovlje*« - nam je raztomačo *Srečko Mesarič*, šteri je v kratkom skeči špilo glūpoga djagara, ki si je v krčmej nej pa nej mogo naraučiti dva deci »ritoznojčana« (slovenskoga vina). Eške bole špajso je gratalo, gda sta se začnila pogučavati z djeklavim padašom. Té skeč je eden tau dukše igre »Krčma v vesi«. Slovenskoga večera pa nega brezi fud. Če rejsan je »harmonikašov izpod Vitovske gore« več, sta navzaučim lejpe slovenske melodije pripelala eden mladi pojep pa predjen skupine *Jordan Ušaj*, šteri ovak sedi v invalidskom stauci. »Pred petimi lejtami, na svetek gostanjov smo napravili tau skupino, pa od tistoga mau igramo vkūper. Pri mladi pojbjaj je tau bila najveksa problema, ka se jim je narodna muzika nej vidla. Depa gda so go bole spoznali, jim je bilau že lepau« - pripovedja fudaš s frajtonarcov, šteri ovak sam tō vkūpkladé pa popravlja harmonike.

Lejpi kulturni večer se je končo s pesmimi Mejšanoga pevskoga zbora Lipa, štere do navzauči eške dugo čuli v svoji vūjaj. Eške najbolje slejdnjo pesem: »*Vsakši mora meti prijatela*«.

Padaštvo med vesnicov Šempas pa Monoštrom trpi že deset lejt. »*Vsikšo leto dé s Porabja edna skupina v Šempas, uni pa pridejo k nam vsikšo tretjo-štrto leto. Eške s Sombotela pa Pešta so že bili na Primorskom. Tam živéjo sploj dobri lidgé, prijazni, gostoljubni. Vsikdar nas lepau gorprijajo, viupam, ka so uni ranč tak veseli, ka so leko k nam prišli*« - je povödala sekretarka Zveze Slovencev na Madžarskem *Gyöngyi Bajzek*.

»Naša srečanja se zovéjo 'Domovina je lūbezen'« - je dale tomačo organizator *Srečko Mesarič* pa cujda: »*Vsikšo leto zovémo društva iz vsakšoga sausednjoga rosaga, iz Avstrije, Italije, Hrvaške pa Madžarske. Radi bi se povezali pa prejk kulture pokazali, ka vsi*

znamo biti Slovenci, kak tau mora biti.«

Na konci kulturnoga programa so navzauče čakale primorske dobraute: fajni pršut (šunka) pa salama, cuj pa bejli krū. Teklo je žmano vino iz krajine gostov. Za en malo so naprejpriše

Harmonikarja izpod Vitovske gore

fude pa se je začnilo veselo spejvanje do kesni vör.

Drūgi den so se slovenski gostje napautili v Somboteu, gde so je pričakali člani skupine *Sombotelske spominčice*, šteri so ranč

tak gorstaučili lanjsko leto v Šempasi. Slovenski popotniki so si poglednili indašnje rame v muzejskoj vesi pa se pri slovenskoj iži malo vkūper veselili s sombotelskimi pesmarcami, goslari pa plesci. Kaj več drugoga pa so nej mogli videti, ka je

začno copotati dež. Donk so koražno slobaud vzeli od svoji padašov, je pozvali nazaj v Šempas pa se podali na dugo-dugo paut na Primorsko.

-dm-

LEPI, BOGATI IN PESTRI PRIREDITVI OB ROB

Z veseljem sem sprejela povabilo Zveze Slovencev na Madžarskem na kulturno prireditve z naslovom *Z Lipo v cvetačo pomlad*, ki je bila v soboto, 30. aprila ob 18. uri.

Organizatorji poznajo avtobusne proge po Porabju in vedo, da ob sobotah skoraj ni primernih avtobusnih povezav, zato so naročili avtobus iz Slovenije, ki je peljal z Gornjega Senika ob 17.15 uri. Ko sem na Dolnjem Seniku stopila na avtobus, me je presenetilo število potnikov na avtobusu. Zastonj smo se odpejlali v sosednje Sakalovce, nihče ni čakal avtobusa. Ko smo prišli do Slovenskega doma, nas je bilo skupaj deset. Tudi tam ni bilo veliko ljudi.

Kulturno prosvetno društvo Lipa Šempas je seveda kljub temu z velikim navdušenjem predstavilo program: zelo lepo je pel mešani pevski zbor, gledališka skupina ŠOOV nas je spravila v smeh, vokalno-instrumentalni duet Kresnice nam je segel do srca, harmonikarja izpod Vitovske gore pa nismo hoteli pustiti z odra.

Za lep in bogat program smo se navzoči zahvalili z navdušenim aplavzom, ploskali smo tudi namesto tistih, ki so ostali doma. In še presenečenje: po programu je gostujoče društvo pogostilo tudi publiko.

Menim, da se je vsak vrnil domov z bogatimi doživetji, vseeno pa je bilo zelo nerodno, da je goste počastilo s prisotnostjo malo gledalcev.

Erika Glanz

OD SLOVENIJE...

Škoda zaradi pozebe lahko preseže prag naravne nesreče

Minister za kmetijstvo Dejan Židan je po obisku Prekmurja ocenil, da bi škoda zaradi pozebe lahko presegla 2,5 milijona evrov, kar je prag za razglasitev naravne nesreče. Židan se je zavzel za čimprejšnjo izvedbo postopkov za ugotovitev škode. »V tem trenutku je prezgodaj govoriti o končnem odzivu države, ker bo ocena realne škode znana šele čez nekaj tednov,« je dejal Židan. Direktor soboške enote kmetijsko-gozdarskega zavoda Franc Režonja je poudaril, da je polarna fronta največ škode v Pomurju povzročila na trajnih nasadih, vinski trti, sadovnjakih, poljščinah, oljnih bučah, krompirju in koruzi. Vinogradi so poškodovani le od nadmorske višine okoli 230 metrov, škoda pa se bo ponekod poznala tudi več let. Predsednik Kmetijsko-gozdarske zbornice Slovenije Cvetko Zupančič je po ogledu dejal, da je največ škode vreme povzročilo v vzhodnem delu države. Po prvih ocenah je poškodovanih od 13 do 15 odstotkov vinogradov, kar pomeni od 500 do 570 ton pridelka. Zaradi škode je Židan dejal, da je potrebna previdnost pri spreminjanju davčnih zakonov, zato bo poskušal predstaviti vladi trenutno stanje na terenu in jo prepričati o spremembah zakonodaje, kot jo je predlagalo kmetijsko ministristvo.

Britanci priporočajo Slovenijo

Teroristični napadi vse bolj krojijo naša življenja in navade. Tudi potovalne. Večina Slovencev se je odpovedala potovanjem v Severno Afriko, Turčijo in na nekatere grške otoke. Spomin na teroristične napade v evropskih prestolnicah pa hitro blede. Ne samo Slovenci, tudi drugi Evropejci se sprašujejo, kateri kraj izbrati za varen dopust. V Veliki Britaniji se je na spisku najvarnejših turističnih destinacij znašla tudi Slovenija, kjer je, kot navaja britansko zunanje ministristvo, sicer nekoliko poostren nadzor na mejah, predvsem na meji s Hrvaško, a stopnja ogroženosti je nizka.

DELAVNICA PRI SLOVENSKOM DRŮŠTVI V BUDIMPEŠTI

Vodstvo Slovenskoga društva v Budimpešti je 30. apriliša organiziralo delavnico. Tak smo si zgučali, ka pripravimo pa notri pokažemo stare jesti, ka so naši stariše, babice, dedki pa mi starejši jedli pred dosti lejtaj. Tak smo se te v soboto že po enajsti vōri zbirali pa smo začnili z delom. Na probi pevskega zbora smo puskusili našetji na kakšne takšne stere jesti šče paumimo. Jeli so prej pečene krumpiče večer s cvirtji, z žmaučom pa segnjeno mlejko. Močnik so kūjali, kukarčnoga pa dinskoga. Kauk (šterc) so pekli, kukarčnoga pa dinskoga notri s cvirki. Cvrtino na klabūk so pekli pa šmarini. Žgauntje so kūjali, kukarčne pa dinske, gora cvirke pa vrnjo mlejko. Cvrlji so iz bečke kisejlo kapūsto,

za vsisvecovo, za 1. november, če prej dūšice pridejo vnoči domau, aj se dobro nadjejo. Tau so bile raje pogaače. Kifline pa bukline so

pa grūšče, so šišili, tau so bile kloce. Tau za zimau. Gospočke tikvi so pekli. V gaušči so nabirali dja-gode, divjjo grauzdje (bo-

Pekli smo: cvrtino na klabūk, štiri dinske torte - pijane Kate, dinski pa kukarčan kauk (šterc), posipanoga s cvirke, dve žete makove pogaače, kak so bile velke ponvi. Iz toga smo pripravili na en velki sto málo razstavo. Lejpo je bilau, naši člani so pa šče domanji pokaraj prinesli. Tak ka je tau našo srečanje, delavnica bila kak eno gostūvanje. Te ene ženske so dosti delale, pripravljale. Tau so bile Marika Kovač, Terika Anderko, Irinka Škaper, šče naša najstarejša članica, 94 lejt stara Medika Törő je pomagala. Mladi, Eržika Kondor pa Betti Domjan pa Feri Kovač so bili snejg, grauzjali piškoto. Delo sta v kūnji vodile predsednica Agota Merkli Kállay pa častna predsednica Irena Pavlič, slike je delo Feri Kispál, naj mamu za spomin. Na konci smo sedli, si želeli dober apatit, jedli smo pa nazdravili. Počūtili smo se zelo dobro. Predsednica Agota Merkli Kállay se

Mi vsi smo pripravljali té bogati sto

tō pekli pa vrgenjike (perce). Kakšnokoli velko delo je bilau pri verstvi - mlaitidev, žetvo - so vrgenjike pekli pa so dali s šonko.

rovnice), gobe. Tau so doma vse gori ponūcali. Gda so zabadali, te so cvirke dali v en velki pisker pa z žiraum doli polejali pa slejtkar ali sprtulejt naprej vzeli. Ka so pili naši predniki: domanjo vino. Ka skorak vsakša iža mejla grauzdje na ruš, pa so vino redli. Mošt so prešali, če je vōzavro, je bijo

Kukarčen kauk pa dinska torta. Na pravo pa pečenje s klabasi pa rbet gora zrejzani

vcuj okajeno pečenje. Na žgauntje krumče pa dōdōla. Redli so straušanco, na ole kapūsto, bubrke, krumče z lūkom. Če so zabadali, so mesau v pac djali pa po tistim kadili. Gbance so prej pekli, kraugle pa duge, ka skorak v vsakšoj vesi so bili lončardje. Retaše so pekli, karičine pa ščipkove. Pogaače na štiri tjikle, kak je bila velka ponev ali pa so djali na lopar, pa v peči so je spekli. Te pogaače so bile karičine pa djabtjine z makom posipane. Največkrat so takšne pekli

Pokaraj je bijo vōzrejzeni, fajnske so bile žete makove pogaače. Fanke so pekli pa lašče, skalge, cvirkove pogaače pa salove, gda so zabadali. Slejdkar so pekli djabkine pogaače (lepény) dinsko torto - pijano Kato. Kak je bilau pri zabadanji, tau vsikši vej, ka je zdaj tō tak. Kakšno župo so kūjali: spaumnili smo se, da dostikrat pržgano, krumčino, da so ščipke redli - ščipnasto župo pa grajovo. Mlejčno kašo pa mlejčne zrejzence so tō kūjali. Sad, jabolke

Prtje makove pogaače pa dinska torta

malo vinski. Palinko so žgali pa mejo (hmel) so brali pri potoki in domanji pir kūjali. Takšne stvari smo se spaumnile. No, mi smo iz tega pripravili: Straušenco, na ole krumče z lila lūkom, na ole gra z lukom. Tau smo dali z okajenim pečenjom pa rbatom (kare) pa klobasi.

je vsakšoma zavalila za to velko delo, želeli smo, naj se nam tudi drgauč tak posreči pripraviti delavnico. Tistim, steri so ostali doma, naj jim bo žau, ka takšnoga zanimivo srečanje redko mamu.

Irena Pavlič
Foto: F. Kispál

TUDI MI SMO POSTAVILI MLAJ

30. aprila smo v organizaciji Društva porabske mladine, Slovenske vzorčne kmetije in Slovenske narodnostne samouprave Gornji Senik postavili mlaj pri Slovenski vzorčni kmetiji.

Postavljanje mlaja je navada, ki sega v predkrščansko dobo. Nekoč so mladeniči postavljali mlaj svojim izvoljenkam. Danes pa se je tradicija spremenila in so večinoma skupnosti

pri nas, saj smo si morali nabrati energijo. Nato pa smo vsi spremljali traktor do kmetije, kjer so nas čakali že ostali. Punce smo hitro okrasile bor, dečki pa so pripravili vse, kar so rabili za

Ženske in dekleta so okrasile mlaj

tiste, ki postavljajo mlaje po vaseh.

To leto smo se mladi odločili, da bi tudi mi postavili mlaj. Za lokacijo smo izbrali Slovensko

postavljanje. Naš skupni mlaj je bil kar hitro postavljen na svoje mesto. Sledilo je druženje.

Organizatorji smo bili veseli, da se je toliko ljudi udeležilo

Gasilska slika po opravljenem delu

vzorčno kmetijo na Gornjem Seniku. Kot organizator pa se nam je pridružila še Slovenska narodnostna samouprava vasi. Naši fantje so že en teden prej podrli bor, po katerega smo se skupaj odpravili na dan postavljanja. Dečki so prinesli bor čez potok, na cesti pa so ga spravili na traktor. Potem smo se napotili proti vzorčni kmetiji. Med potjo smo se enkrat tudi ustavili

postavljanja in lahko rečem, da je bil naš dogodek popolnoma medgeneracijski, saj so nam poleg mladih pomagali tako otroci kot odrasli.

Ker ne želim nobenega izpustiti, se ne bom posebej zahvaljevala, ampak bi vsem skupaj rada rekla: **HVALA!**

Martina Zakocs
predsednica Društva
porabske mladine

Končan je tečaj slovenskega jezika

UPAMO, DA BO NADALJEVANJE

»Vsak začetek je težak, ampak vaja dela mojstra«. To je bila moja krilatica. Se je zgodilo, da mi je lani pozimi Jožef Hírnök (predsednik ZSM) rekel: »Attila,

težave. Slovnica je bila vse bolj in bolj zapletena, širil se je naš besedni zaklad. Mnogo smo vadili pravilno izgovorjavo in smo prevajali iz slovenščine v ma-

Del tečajnikov z učiteljico Nikoleta Vajda Nagy

Zveza Slovencev na Madžarskem organizira slovenski jezikovni tečaj. Tudi ti se boš vpisal, kajne? Takoj sem se prijavil na tečaj.

Prvič nas je bilo kar veliko. Več kot dvajset tečajnikov je obiskovalo tečaj. Pozneje je ostala skupina približno desetih ljudi, ki je marljivo obiskovala ure. Vsak teden enkrat, v četrtek smo se srečali v Slovenskem domu. Naša učiteljica je bila Niki Vajda. Bila je potrpežljiva in ljubezniva. Sprva sta nam povzročali veliko težav izgovorjava soglasniških sklopov in slovenska slovnica, toda teden za tedom je bilo vedno boljše in boljše. Mi smo pregledali vselej vsako domačo nalogo in smo popravili pravopisne napake. Seveda so bili nekateri tudi odsotni zaradi dela ali bolezni. Posebej je bilo veselo, ko so sodelavci kake televizije pripravljali prispevek o samem tečaju. Na tečaju je bila večina učencev madžarskega porekla, ampak pouk so obiskovali tudi ljudje slovenske narodnosti. Na začetku maja se je končal prvi tečaj.

V sredini septembra se je začel nadaljevalni tečaj. Bili so taki, ki so se nehali učiti, ampak prihajali so tudi novi učenci. To trimesečje je bilo že mnogo boljše, hkrati so pa nastopile tudi nove

džarščino in tudi obratno. V tem obdobju nam je dajala učiteljica zmeraj več domačih nalog. Pomembno vlogo so igrali tudi dialogi. V decembru se je končal drugi tečaj.

Letos februarja se je začel tretji tečaj, srednji - nadaljevalni. Trije smo ostali iz prve skupine. Reni, Robi in jaz. In seveda učiteljica, Niki. Toda ponovno se je pridružilo skupini več ljudi. Med njimi so bili tudi taki, ki so se že učili slovenski jezik. Dobra skupina se je zbrala na tem tečaju. Bilo je zelo zanimivo, da smo vse več govorili slovensko. Dodobra smo se nasmejali, če je nekdo govoril neumnosti. Zakaj? Ker smo že precej razumeli. Namreč tudi iz napak se je mogoče učiti. Seveda smo pisali veliko pisnih nalog z večjim ali manjšim uspehom. In vse več smo govorili slovensko. Na žalost tudi ta tečaj se je končal. Ampak upamo, da bo nadaljevanje letos jeseni. Draga učiteljica Niki! Zahvaljujemo se za vse! Vemo, da si noseča. Želimo ti in tvoji družini dobro zdravje! Hvala Zvezi Slovencev, da je organizirala slovenski jezikovni tečaj!

In nestrpno čakamo jesensko srečanje.

Attila Fácán

... DO MADŽARSKE

Odobren referendum o prebežnikih Madžarsko vrhovno sodišče je 3. maja odobrilo referendum o obveznih begunskih kvotah, na podlagi katerih bi članice Evropske unije sprejele prebežnike. Pobudnik referenduma je madžarska vlada, njeno vprašanje se glasi: »Ali želite dovoliti Evropski uniji, da brez podpore Parlamenta predpiše obvezno preselitev nemadžarskih državljanov na Madžarsko?«

Vrhovno sodišče je o razpisu referenduma odločalo, potem ko so bile vložene pritožbe na odločitev madžarske volilne komisije, ki je potrdila referendumsko vprašanje. Civilne organizacije in opozicijske stranke opozarjajo, da je vprašanje protiustavno, ne spada v pristojnost Parlamenta in ne ustreza kriterijem enopomenskosti.

Vlada se sedaj pripravlja, da državljane povpraša septembra ali oktobra. Medtem je Evropska komisija najavila, da bo zahtevala 80 milijonov forintov (250 tisoč evrov) prispevka za vsakega odklonjenega prebežnika.

Taksisti proti spletnemu ponudniku prevozov

Taksisti v madžarski prestolnici so z demonstracijami večkrat opozorili na to, da jim prevozniška mreža Uber jemlje stranke in s tem tudi vir dohodkov. Spletno platformo Uber koristi za prevažanje na Madžarskem (predvsem v Budimpešti) 150 tisoč uporabnikov. Na ta način se preživlja 1200 šoferjev, ki pa vsi razpolagajo s potrebnimi dovoljenji, plačujejo davke in izstavljajo uradne račune, poudarjajo predstavniki podjetja.

Vlada želi kljub temu poostriti predpise: nezakonito izvajanje storitev lahko privede do odvzema vozniškega dovoljenja za pol leta ali registrske tablice za tri leta. Taksisti pozdravljajo predlog, pri družbi Uber pa razvijajo nove storitve za izboljšanje ponudbe in zagovarjajo liberalizacijo prevozniškega trga.

Küpci aj vsigdar zadovolni baudejo

Gda se zazranka v Števanovca na srejdi vesi prejkpelam ali če pejški dem, že audalič mi denejo pogače, kiflinge pa vse fele pokaraji, štere ranč te pečejo. Človeka, če ške ali nej, nika vleče, aj prejk prage stauipi. Tau je nej pekeraj, tau je števanovska bauta, štero zdaj že drugo leto Zoli Nagy ma vovzeto od ÁFÉSZÁ (zadruga). Zvün tauga še dvej krčme ma, edno v Števanovci, edno pa na Dolenjom Seniki. Kak mi je pripovejdo, njegva želja je vsigdar ta bila, pa zdaj se ma je spunila.

- Zoli, če dobro vejm, ti si se za bautoša vönavčo, zvün tauga, ka zdaj tau delaš, emo si kakšo prakso v tejm?

»Gda sem zgotauvo, potistim sem v več bautaj delo, kak na Vogrskom tak v Avstriji, dapa bilau je tak tö, ka sem pri zidari delo. Dapa mi je vsigdar tau bila želja, ka gnauk mo svojo bauto ali krčmau emo pa nedo mi več drügi zapovej dali, ka aj delam pa kak aj delam. Dugo sem nej emo priliko, cejlak dočas, ka so na Dolenjom Seniki nej zaprli pa nazaj dali krčmau. Dolenji Senik je moja rojstna ves pa vsigdar mi je tau bila želja, ka gnauk tisto krčmau v najem vzemem, gde je moj oča gnauk svejta delo. Dja kakšnokoli delo napravim pa se ne bojim od dela, dapa k mojomi srcej je zato trgovanje najbola skrak.«

- Ka je lejpo v tau meštariji?

»Tau je nej leko delo, zato ka z lidami se spravláš, dapa zato dja tau rad delam. Tak mislim, za tau se tö moraš naroditi, sploj pa za enga dobrega trgauvca. Neškem se hvaliti, dapa če fejest škem, te küpec tisto küpi, ka ma dja ponüjam, ka ma dja škem odati, pa tau je leko ka cejlak drugo, ka je on sto küpti.«

- Gvüšno si dosta zmišlavo prvin, kak bi bauto vövzejo, zato ka gnesden tem vaškim bautam nede tak dobro kak gnauksvejta, gda nej bilau konkurence. Prvin je lüstvo vse v vesi kipüvalo, nej so odli v Varaš pa nej so bile te velke baute kak Penny pa Spar.

»Nej je leko gnesden tej malim

bautam po vasnicaj, gnauk zato, ka z velikimi firmami ne moreš pogodbo napraviti, aj teba blago vöpripelajo. Dosta-

krat je tak, ka v avto sedem, küpim blago pa te ga sé v bauto pripelam, zato ka mena sé vö ne pripelajo. Fejest rad bi novine odavo lidam, že dvej leta tau rihtam, dapa pogodbo neškejo podpisati. Do Dolenjoga Senika je vödpelajo, dapa sé v Števanovce več nej.«

- Ka leko ti v svojoj bauti tašo ponidiš, ka v velki bautaj ne morejo küpci küpti?

»Med odavam, ka se tü v vesi dela, semena, mam diabetično blago za tiste, steri cukrni beteg majo, mam edno peč, pa kak edna mala pekarna, ka se da, vse tü spečemo. Tau je tö nauvo, zato ka do tejjamau telko fele pokarajov s pekeraja nej bilau. Zdaj sem küpo eden mašin, s sterim klobasi leko rejže, té je tö dvejstaudjezero forintov košto. Leko bi falejšoga küpo, že za dvajsti djezero, samo s tistim bi nej mogo tak lopau pa tak na tenke gorzrezati klobasi. Pri klobasi tö probam malo baukšo kvaliteto odavati med drugimi klobasi, zato ka so

taši küpci, steri dragše klobasi tö küpijo, zato ka so baukše. Mam taše klobasi, štere samo pri meni se dajo küpti, zavolo tauga še iz Varaša pridejo sé ponjé. Tak ka lüstvo po vsaj tö ne gleda vsigdar samo cejno, liki kvaliteto tö. Dosta tašo kipüjejo še pri meni, ka je žmetno, kak Coca Cola, pivo pa tašo, najbola tisti, šteri se z busom pelajo v Varaš, pa neškejo odtistec tau žmečavo domau vlačiti, bola dvajsti forintov več plačajo. Probam

s cejnami tam biti kak vekše baute v Varaši, dapa tau je nej leko delo ednoj tašoj maloj bauti, kak je ta v Števanovci. Dosta predpisov je, kak HCCP pa nauve davčne blagajne, tau je vse drago. Zdaj sem küpo eden taši program na računalnik, šteri vönapiše še prvin, kak bi se dojšlo, od steroga blaga kelko moram naraučiti. Samo vsakšo blago, ka je na mašini, dja moram nutranapisati, pa tau tö nej malo delo bilau. Etak zdaj vidim ka eden den, eden keden ali mejsec, kelko pa ka sem audio.

- Če eden keden gledamo, te steri den kipüje najbola lüstvo v Števanovci?

»Najbaukši dnevi so petek, sobota, pa nedele so tö vsigdar bola baukše, zato ka s sosedne vesi, iz Andovec pa z Verice, tisti, šteri k meši pridejo, vsigdar bola kipüjejo. Dja tak vidim, ka lüstvo potrebüje, ka aj baute v nedelo odprejte baudejo.«

- Če eden mejsec gledamo, te

gda najbole kipüjejo?

»Tau se vidi, ka potistim, kak lüstvo plačo dobi.«

- Če cejlo leto gledamo?

»Najbaukši je december, da so prazniki, vüzem, pa v leti je dobro. Najbola slabi mejsec je vejn september, gda mlajši v šaulo dejo pa prazna žepka ostane. Istina, edne družine te živejo najbola, zato ka te mejsec odijo djaboka brat v Avstrijo.«

- Dostakrat sem vido, ka na prireditve se tö vöspakivate, če vas prosijo.

»Dosta smo delali zvün krčme tö, gda so nas prosili, dapa če vse vküpzračunamo, dosta haska ti ne ostane. Če je velka prireditve, te več delavcov moraš meti, vsa dovoljenja moraš tanaprajti, davek plačaš, pa rejsan je tak, ka dosta ne ostane. Če je prireditve mala, te pa nega prometa, zaman bi leko sam ali dva tanapravla, tak ka nej etak pa nej tak je nej dobro.«

- Tau si ranč nej pravo, ka perece, vrtenke tö odavaš po sobotaj.

»Taše perece je še moja baba pekla, pa od tistoga mau sem dja ranč nej vido, ka bi je stoj perece peko. Na interneti sem začno iskati pa te tak sem najšo Waltera Kardoša v Sloveniji, v Šalovci, šteri perece peče. Zdaj se še z ednim drüгим pekerajom pogučavam, pa če se posreči, te še domanji krü tö od tistac mo vozo.«

- Dosta je taši, steri kipüjejo perece?

»Vsigdar je več tisti, steri naraučijo, na vüzem smo skur telko odali kak te male okraugle krüje. Pa zdaj že po sobotaj je tö več naraučeno, kak do tejjamau bilau, do devete vöre vsi pereci svalijo, ka ji pripelam, zato ka so fejest dobri, tak kak tisti, štere so gnauksvejta doma pekli. Nej so fal, samo té perece še s tiste pšenice pečeje, ka go doma družina Kardoš propauva, z domanji djajec, z domanjim mlejkom, ne škropijo, leko bi

prajli, ka so bio pereci.«

- Ka misliš, domanji krü do ranč tak kipüvali kak perece?

»Po mojem do ga kipüvali, zato ka pri nas taši krü ne pečejo kak v Sloveniji, leko bi pravo, ka ga doma pečejo. Drugo tau, ka je našo lüstvo vcujvzeto k varašakoma dva kilskoma krüja, k tauma so včeni. Tau je tö fejest dober krü, dapa rženi krü je ranč tak dober, pa zato sem tak mislo, aj tauga tö spoznajo pa koštava-jo. Vajn, ka tau je nej fal krü, ka se doma po ednom dela z ržene mele, dvakrat telko de košto, dapa na keden gnauk si vejn zato leko dopistijo.«

- Dvej krčme maš pa edno bauto, dapa prostega časa dosta nej, dja tak mislim.

»Če dja odprem bauto, te že v fartau šestoj stanem, v šestoj vöri odprem, gda mi iz pekarne iz Varaša pripelajo krü. Na tejm sem edno leto delo, zato ka dočas sem dja vozo zazranka krü. Zdaj do ausme vöre dja osemdeset procentov krüja odam, prvin so ga samo na ausmo vöro vöpripelali. S tejm je tö vekši promet grato, zato ka stariške zazranka küpijo krü pa zemle, pa mlajšom leko naredijo djüžino. Potejm, gda že delavec pride, te še na Dolenji Senik odidem pa poglednem krčmau, blago naraučim, če trbej, pa ranč tak v Števanovci tö, tak ka je dela puno. Vodne domau trno nédem, zaman sem doma v Števanovci, zato ka nejmam časa, dapa zato probam kak največ časa s sinom biti, šteri je aprila bijo leto star.«

- Kakšne cilje maš eške?

»Rad bi bijo, če bi v bauti še vekša ponüdba bila za vaščane, ranč tak, kak je tau prvin po vaški bautaj bilau. Če je trbelo - od zobotrebca do špajerta - si vse leko küpo, dapa moj največji cilj je tau, aj küpci vsigdar zadovolni baudejo.«

Karči Holec

POŠTIJA SREJDI VARAŠA

Srejdi maloga varaša v dva kraja pošcija dé. Skrak te pošcije nej samo eden človek živé. Pa skrak nje je nej samo ena bauta, tam so rami, gračanki, so lidgé. Više maloga varaša nej nabole velki brejg leži, na njem so travniki, drejve pa divdje stvari. Od vsega toga ta parpovejst guči.

Ribe na süjom

Skur vsikši vej, kak mlajši včasí vse po svoje razmejo. Pa ranč tak je v malom varaši tó. Mlade vüje so gnako čüle kak bole starejše vüje, gda je kovač Kari povedo:

»Tej mladi kovači nika ne pounijo. Nigdar telko nedo vedli, kak mi stari majstri pounimo. Če pa vse takše nika ne pouniš, si pri svojoj meštiriji kak riba na süjom.«

Tak je tou zmodruvo kovač Kari. Starejši so tou razmeli kak njegvo gizdavost, mlajši pa so brž glavé vküper djali.

»Ste čüli? Nekšna nouva fele riba geste. Pri nas takša riba geste, ka na süjom žive,« si Lacika brodi, kak je tou njemi prvomi na vüje prišlo.

»Nej samo ena takša riba. Vej pa vsikši vej, ka samo ena riba na toum svejti ne more biti,« mala Magda od toga več vej. »Dun dvej ribi morata biti pa po tejm eške mlajše ribe ranč tak. Vej pa nika ovak nej, kak je tou pri človeki gé.«

»Ge brodim, ka sam takšo ribo nin že vidla,« Renata vsigdar šké prva pa najbolje čedna biti.

»Ti si takšo gvüšno nej vidla. Tou si ti samo tak brodiš, ka si zalüblena gé. Ti samo svojga Bobina vidiš,« go Pišti doj stavi. »Bole demo v mlake pa v potok takšo ribo iskat pa mo po tejm vidli, če geste ali pa je nega.«

»Ti rejsan nika ne pouniš! Vej pa takša riba na süjom živé, nej pa v vodej,« se zglaši eške najmenjši Peter. »Nindri indri takšo ribo trbej ziskati. Depa brodim, ka nin koulak kovača Karija morajo takše ribe živeti.«

Kak povejdano, tak napravleno. Mlajši vcejlak tiüma do kovačnice pridejo. Tam se potülijo pa čakajo, če Kari kaj vöovadi. Če kaj vöovadi, kak je s tejmi ribami gé. Depa čüje se samo kak kové, fuda z mejom pa znouva kové pa li samo kové. Zatoga volo mlajši začnejo iskati. Iškejo koulak njegve kovačnice, kaulak njegovoga rama, vsepovsedi svoje mlade nose nut tiskajo. Ribe na süjom nin nega.

»Ka pa, če nas je gor napelo,« si za eden čas Renata zbrodi.

»Ti si zalüblena, ti nika ne razmejš,« go znouva dola stavijo.

»Najboukše bi bilou, če majstra Karija lepou pitamo pa mo po tejm vidli, kak je s tejm gé,« mali Peter na prste stoupi.

»Dun nikšna čedna rejč spadnola. Takše samo mi moški pounimo,« Lacika gizdavo skrak Petra stane.

Tak so znouva pri kovačnici. Depa sto aj prvi začne? Sto aj majstra pri deli dola stavi. Renata sama od sebe naprej stoupi.

»Majster Kari, leko vas nika pitam,« Renata tak na glas povej, ka se majstrov klapač na nakovali stavi. »Škem pitati, na sterom mesti süje ribe mate. Tou nas trno miga, škemo ji videti.«

Kak je po tejm bilou vsikši ovak guči. Eni pravijo, ka je za mlajšimi najprva klapač lüčo, drugi gučijo, ka podkev. Kakoli, mlajši so se od Karija nesli kak vijer. Kak aj bi vedli, ka se takšnoga velkoga majstra ne smej čemeriti. Od tistoga straja tam pri kovačnici pa so vcejlak tapozabili na süje ribe.

Miki Roš

Dobrote, ki (o)hranijo večne spomine

29. aprila 2016 je Društvo porabske mladine organiziralo delavnico ob prihajajočem materinskem dnevu.

gatih temeljih medicárske dediščine.« Od gospe Jožice, ki prihaja iz Ratkovec, pa smo izvedeli, da ljubezen do mede-

bi ročno okraševali figuralno lectovo pecivo v obliki srca. Vsak je lahko okrasil eno večje in eno manjše srce. Od naše mentorice pa smo izvedeli, da je lectovo pecivo pripravljeno iz posebnega lectovega testa, ki je trajno in se lahko ohrani tudi do trideset ali več let.

Upamo, da so se vsi počutili dobro na delavnici in da so bile vse mame vesele darila, ki so ga pripravili njihovi otroci sami.

Za zaključek bi rada dodala kratek komentar gospe Celec, ki ga je napisala na družbenem omrežju: »V petek, 29. aprila smo v Monoštru s porabsko mladino v Muzeju Avgusta Pavla izdelovali lectova srca. Družila sem se z

Mladi in otroci med delom

Pri Društvu porabske mladine poskušamo organizirati dogodke, ki bi bili zanimivi za porabsko mladino. Letos smo se odločili, da bomo pripravili rokodelsko delavnico, na kateri se bomo pripravljali na materinski dan, ki ga praznujemo na Madžarskem prvo nedeljo maja.

Mladi in otroci smo se 29. aprila popoldne zbrali v muzeju Avgusta Pavla, kjer smo s pomočjo Jožice Celec okraševali lectova srca. Prof. dr. Janez Bogataj, ki je etnolog, pravi o naši mentorici naslednje: »Medičarka in lectarka Jožica Celec že več kot dve desetletji nadalajuje žlahtno rokodelsko tradicijo in odkriva tudi nove, sodobne ustvarjalne možnosti ter izzive na bo-

nih izdelkov ohranjajo v družini Celec že v tretji generaciji.

Že okrašena lectova srca

Glede receptur, ki jih uporabljajo, pa je povedala, da so izbrane in stare nekaj stoletij.

Naši mladi ustvarjalci so dobili ta popoldan možnost, da

odličnimi mladimi mojstri in poslušala sem lepo porabsko narečje.«

**Martina Zakocs
predsednica**

